

24.10. Ne 30. neděle v mezidobí – **MISIJNÍ NEDĚLE**
Mše svatá v 10.00 v Liběšicích – s misijním jarmarkem,
v 15.00 v Domoušicích,
v 17.00 v Hradišti – poutní mše sv. ke cti sv. Šimona a Judy Tadeáše

25.10. Po pondělí 30. týdne v mezidobí

26.10. Út památka sv. Gilberta, opata, premonstráta
Mše sv. v 10.00 v domově pro seniory v Zatci,
v 17.00 v Libošicích

27.10. St středa 30. týdne v mezidobí

Adorační den za nová povolání a za rodiny

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství
Mše sv. v 8.00 a v 17.00 v Liběšicích,
v 10.00 pohřeb Antonie Davidové (92) v kostele v Hřivčicích

28.10. Čt svátek sv. Šimona a Judy Tadeáše, apoštolů
ve 13.00 pohřeb JUDr. Vladislavy Utikalové (48) na Svatém Kopečku u Olomouce

29.10. Pá pátek 30. týdne v mezidobí

Adorační den a noc naší farnosti

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství
Mše sv. v 8.00 v Liběšicích

30.10. So sobotní památka Panny Marie
Mše sv. v 18.00 v Liběšicích – s nedělní platností

31.10. Ne slavnost Výročí Posvěcení kostela
Mše svatá v 10.00 v Liběšicích,
v 15.00 v Domoušicích,
v 17.00 ve Velké Černoci – za + Simonu Silvii Görigovou
následuje modlitba na hřbitově ve Velké Černoci
ve 13.00 požehnání nové hasičské zbrojnice SDH Hřivice

➤ O **Misijní neděli** v neděli **24. října** se koná velmi důležitá **Sbírka na misie**, která je velikou pomocí v chudých zemích, kde zoufale chybí prostředky na úplně všechno. Po mši svaté na Vás čeká **misijní jarmark** v liběšickém kostele. Zakoupením těchto výrobků za dobrovolný dar podpoříte také misijní dílo. Kdo se nemůže zúčastnit slavení v kostele, může přispět na tuto sbírku také na náš účet **20 00 76 35 33 / 2010**, variabilní symbol **700**. Děkujeme předem za Vaši štedrost.

➤ Zveme Vás ke spojení v **denní modlitbě růžence** – podobně jako v době vrcholící pandemie – každý den ve 20 hodin – domácí společná modlitba za svět, za všechna trápení současné doby, na všechny úmysly Panny Marie.

Poutníčkova

příloha
roč.20, č.43

❖ **Požehnání** pro všechny farníky, přátele naší farnosti a dobrodince
denně v 8:00, ve 12:00 a ve 20:00

Modlitba nežebrá o drobné, ale žádá všechno (František, 24.10.2021)

Evangelium dnešní liturgie vypráví o tom, jak Ježíš při odchodu z Jericha navrací zrak Bartimaiovi, slepci, žebrajícímu u cesty (Mk 10, 46-52). Je to důležité setkání a poslední před Pánovým vjezdem do Jeruzaléma na Pesach. Bartimaios ztratil zrak, nikoli však hlas! Když uslyšel, že kolem projde Ježíš, dal se do křiku: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ (v. 47). A nepřestával volat. Učedníky i zástup jeho volání obtěžuje a vytýkájí mu ho, aby utichl. Ovšem Bartimaios volá ještě silněji: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ (v. 48). Ježíš ho zaslechne a ihned se zastaví. Bůh ustavičně naslouchá volání chudého člověka a Bartimaiovi hlas ho vůbec neruší. Naopak, všímá si, že je plný víry, oné víry, která se nebojí naléhat, tlouci na Boží srdce navzdory výtkám a nepochopení. Zde tkví počátek onoho zázraku. Ježíš mu totiž říká: „Jdi, tvá víra tě zachránila“ (v. 52).

Bartimaiova víra vysvítá z jeho modlitby, která není nesmělá, ani konvenční. Především Pána oslovuje jako „Davidova syna“, tedy uznává Ježíše za Mesiáše, Krále, který vchází do světa. A pak na něj volá důvěrně, jménem: „Ježíši“. Nemá z něj strach, neudrhuje odstup. Ze srdce vykřičí svou tragédií před tímto přátelským Bohem: „Smiluj se nade mnou!“. Opakuje jen tuto modlitbu. Neprosí ho o drobný peníz, jako to dělá s ostatními pocestnými. Od toho, který vše zmůže, žádá vše: „Smiluj se nad mnou, nad vším tím, co jsem“. Nežádá o milost, ale předstupuje on sám: prosí o smilování nad sebou a svým životem. Není to zanedbatelná prosba, avšak je nádherná, protože se dožaduje slitování, tedy soucitu a milosrdenství Boha, jeho něhy.

Bartimaios neužívá mnoha slov. Vyslovuje vše podstatné a svěčuje se lásce Boha, jehož zásahem může jeho život opětovně rozkvést, protože vykoná to, co je u lidí nemožné. Neprosí proto Pána o nějakou almužnu, ale vyjadřuje veškerou svou slepotu a utrpení, které přesahovaly pouhou ztrátu zraku. Nevidomost byla špičkou ledovce, ovšem v jeho srdci zajisté zely rány, ponižování, zklamané sny, omyly a výčitky. Bartimaios se modlil srdcem. Když žádáme Boha o nějakou milost, vkládáme též do modlitby svůj vlastní životní příběh a jeho zranění, pohanu, zklamané sny, chyby a pocity viny.

„Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Vyslovme dnes tuto modlitbu a ptejme se sami sebe: Jak to vypadá s mou modlitbou? Je odvázná a umí dotírat jako ona Bartimaiova, dokáže se pevně chytit Pána, který prochází kolem, anebo se spokojí s tím, že mu vyšle letný formální pozdrav, když si náhodou vzpomene? Ony vlažné modlitby, které ničemu neprospívají. A dále: zaměřuje se má modlitba na podstatu, obnažuje srdce před Pánem, překládám mu příběhy a tváře ze svého života? Anebo je chudokrevná, povrchní, sestavená z rituálů, postrádajících srdce i cit? Ze živé víry pramení modlitba jdoucí od srdce, která nežebrá o drobné, neomezuje se na nároky dané chvíle. Od Ježíše, který může všechno, máme požadovat všechno, a to neodbytně, nezapomínejte na to. Ježíš se nemůže dočkat toho, až do našich srdcí vlije svou milost a radost, ovšem my bohužel zachováváme odstup, možná kvůli plachosti, anebo z lenivosti či nevěřivosti.

Když se modlíme, mnozí z nás nevěří, že by Pán mohl učinit zázrak. Přichází mi na mysl onen příběh, který jsem viděl na vlastní oči, onoho tatínka, jemuž lékaři řekli, že jeho hospitalizovaná devítiletá dcera nepřežije noc. Tento otec nasedl na autobus a ujížděl do sedmdesát kilometrů vzdálené mariánské svatyně, která ovšem byla zavřená, a tak pevně sevřel vstupní mříž a celou noc se modlil: „Pane, zachraň ji, Pane, dej jí život“. Modlil se k Panně Marii, celou noc z hloubi srdce volal k Bohu. Když se ráno vrátil do nemocnice, našel manželku v slzách a domníval se, že dítě zemřelo. Žena mu ale řekla, že se stalo něco nepopohledného, že se dívka podle lékařů udravila. Ono volání toho muže, který žádal všechno, bylo vyslyšeno Pánem, který mu toto všechno dal. Není to nějaká historka, ale skutečnost, kterou jsem prožil v předchozí diecézi. My však máme takovou odvahu v modlitbě? Toho, který nás může vším obdarit, prosíme o všechno, jako Bartimaios, velký učitel modlitby. Kéž nám Bartimaios dává příklad svou konkrétní, tvrdší a smělou vírou. A Panna Maria, která setrvala v modlitbách, ať nás učí, jak se k Bohu obracet celým srdcem, v důvěře, že pozorně vyslyší každou naši modlitbu.